

faa at man derved driver den Mand, der skal nyde Godt af Loven, til en Bank, en Vexellerer eller en anden Pengemand, saa at han kan komme til at betale, for at komme til at nyde Godt af denne Begunstigelse, mange Gange mere end Begunstigelsen er værd, og det er en Feil. Jeg har imidlertid den Tro, at Udvalget muligvis er villig til at tage denne Sag under nærmere Overveielse, thi jeg tror ikke, det kan gaa med denne Affattelse af Paragrafen, idet den i Virkeligheden vil medføre Ulemper, som det ikke er Lovforslagets Hensigt at medføre. Jeg skal derfor, navnlig efter de Udtalelser, jeg har hørt, tillade mig — af Hensyn til den formelle Ulempe, den Feil, der er ved Vædringsforslaget, og som jeg har Skuld i — at tage Forslaget til § 1 tilbage med Anmodning til Udvalget om at overveie, hvad der er fremkommet fra min Side, og lade det finde Udtryk i en forandret Affattelse.

Formanden (Berg): Jeg vil kun bemærke, at Forslaget, som for Næsten meget vel, som før bemærket, kunde være kommet til Afstemning, er taget tilbage. Maa jeg spørge, om Rogen optager det?

Ordføreren (B. Holm): Jeg optager det.

Finantsministeren (Gstrup): Jeg vil kun bemærke til det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, at jeg dog kender mange Tilfælde, hvor det har fundet Sted, ligesom jeg ogsaa kender mange Tilfælde, hvor Skjøder ere udstedte, før Betaling har fundet Sted af Kjøbesummen. Hvor der i det Hele er Tillid mellem Mand og Mand, er jeg overbevist om, at disse Tilfælde, hvoraf jeg har oplevet ikke saa, ere meget hyppigt tilstede. Men iøvrigt, dersom der i Virkeligheden under Forhold, som jeg ikke kender, skulde kunne opstaa alvorlige Bansteligheder for Laantagerne af disse Bestemmelser, saa vil man jo kunne tænke sig den samme Betyggelse givet ogsaa paa anden Maade. Man vil jo f. Ex. kunne tænke sig, at det istedetfor en Stempelfrihed var en Ret til at faae Stempellet betalt tilbage, forsaavidt Betingelsen opfyldes, og i saa Tilfælde vilde der kun være Spørgsmaal om at maatte staa i Forstud i disse Maaneder med Stempelbeløbet.

Ordføreren (B. Holm): Ja, jeg optog Vædringsforslaget for at faae Leilighed til at sige et Par Ord derom, idet jeg gaar ud fra, at dersom Forslaget er bort-

faldet, vil man vanstelig kunne sige Noget dertil. Jeg forstaaer ikke alle de Indvendinger, der ere fremkomne fra det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgrede (Schjøth), idet det synes mig, at han talte altsor meget fra et kjøbenhavnsk Standpunkt. Alle vi i Provindsjerne ere vante til at gaa en af 3 Veie. Enten gaar man til en Procurator eller til en Herredsfuldmægtig, eller henvender man sig til en Bank, og en af disse 3 Veie vil efter al Sandsynlighed blive fulgt her ogsaa, forsaavidt man ikke faar Laanet fra en Mand i vor umiddelbare Nærhed. Jeg kan forstaa den ærede Ordfører for Forslagsstillernes (Schjøth) Standpunkt paa een Maade, idet han gif stadig ud fra, at man havde det saa let, man gif kun op i en Bank. Men det er det, man ikke har i Provindsjerne, og derfor gjør det hverken fra eller til, hvad han argumenterede med os. Dernæst antede han over Spørgsmaalet om de 3 Maanedes. Jeg ser virkelig ingen Fare ved de 3 Maanedes, men kunde i nærværende falde dem en Betyggelse, fordi man sikker sig mod, at der sker for Meget pro forma, om jeg maa kalde det saa. Jeg kan derfor ikke tjene det ærede Medlem i paa Udvalgets Begne at love at tage det under nærmere Overveielse, thi jeg kan ikke se, at der ligger Noget i de Argumenter, det ærede Medlem er fremkommet med. Det Samme er Tilfældet med Vædringsforslag til § 4 d. Spørgsmaalet har været fremme i Udvalget; men vi have maattet sige til os selv, det var at gjøre det altsor vidtløftigt. — Til den ærede Finantsminister skal jeg sige, at selvsølgelig lægger Udvalget ingen Vægt paa, enten der i § 1 staaer „for saa vidt“ eller „i det Omfang“. For saa vidt den høitærede Minister sætter mere Pris paa det Sidste, skal Udvalget med største Fornøielse gaa ind derpaa. Med Hensyn til den høitærede Ministers Udtalelse ellers i Almindelighed, kan Udvalget ikke Andet end være tilfreds med hans Stilling dertil i det Hele taget. Det har ikke været Udvalget ubekjent, at der kunde komme Tilfælde, som ikke ere saa absolut paa Grund af Konverteringen, men jeg jagde ogsaa i Begyndelsen af min første Tale, at i det Hele taget ere vi gaaede saa nær dertil som muligt, altsaa derom ere vi heller ikke uenige. Derimod vil jeg gjerne bede et Ord for, at Loven maa gjælde et Aar til, idet jeg har en vis Frygt for, at det vil blive meget vansteligt for en Del at faae deres Sager ordnede i det ene Finantsaar, og jeg er noget bange for, at den høitærede Finantsminister til næste Aar vil sige, at nu er der saa mange Konverteringer sket, at Nødvendigheden i